

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobců:

a) R. A. P., narozená dne X

b) nezl. D. A. P., narozená dne X

c) nezl. D. A. P., narozená dne X

d) nezl. U. A. P., narozený dne X

všichni státní příslušnost Indická republika

bytem X

zastoupeni advokátem Mgr. Petrem Václavkem

sídlem v Praze 1, Opletalova 25, 110 00 Praha

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra

sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2022, č. j. OAM-18/ZA-ZA11-HA10-2022,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobci se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhají přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2022, č. j. OAM-18/ZA-ZA11-HA10-2022, kterým bylo řízení o žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany podané dne 1. 6. 2022 zastaveno podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť žádost je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

II. Žalobní body

2. Žalobci napadené rozhodnutí považovali za nezákonné a obsah jeho odůvodnění za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů vedoucích k vydání napadeného rozhodnutí. Žalovaný se uchýlil k označení její žádosti za nepřipustnou a k následnému zastavení řízení, aniž by pro takový postup byly dány podmínky. Žalovaný nebyl s to správně rozlišit mezi tvrzeními žalobkyně v minulém řízení a nesprávně zhodnotil rozhodné skutečnosti, v důsledku čehož je napadené usnesení nejen v rozporu s uvedenými ustanoveními zákona o azylu, nýbrž i s § 12, § 13, § 14, § 14a zákona o azylu, § 2 odst. 1, 3 a 4, § 3 správního řádu, čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků a čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Žalovaný kromě toho nikterak nezohlednil relevanci soukromého a rodinného života z pohledu možných důvodů pro udělení statusu mezinárodní ochrany či statusu humanitárního azylu, byť žalobkyně o uvedené jakožto novum v rámci řízení o mezinárodní ochraně výslovně žádala. Napadené rozhodnutí je tak v rozporu i s ustanovením § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.
3. Žalovaný v napadeném rozhodnutí shrnuje, že žalobkyně a) v rámci nového řízení přdestřela zcela totožné důvody a tvrzení pro udělení mezinárodní ochrany, jako tomu bylo v řízení pravomocně ukončeném. Toto tvrzení se však nezakládá na pravdě, resp. musí být konkretizováno a významově zasazeno do faktorů i okolností relevantních z hlediska pobytu žalobkyně i jejích dětí na území České republiky (dále jen „ČR“).
4. Žalobkyně za své děti žádala o mezinárodní ochranu „z humanitárních důvodů“, neboť její děti se v tuzemském prostředí integrovaly, chodí zde do školy a nezletilý, nyní již čtyřletý Urv, se zde již dokonce narodil. Uvedená tvrzení žalobkyně musejí být materiálně chápána jako její dovolávání se ochrany soukromého a rodinného života, neboť četné mezinárodněprávní závazky ČR v oblasti ochrany lidských práv (čl. 8 Úmluvy, čl. 17 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech) adresují právo na respektování soukromého a rodinného života všem jednotlivcům. Tato ochrana prostupuje všemi cizinecko-správními modalitami pobytu cizince v určité zemi, neboť zásahem do práva na respektování soukromého a rodinného života může být nejen rozhodnutí stanovící cizinci povinnost opustit území hostitelské země, ale i rozhodnutí, kterým není udělen pobyt.

5. Pro žalobkyni a zvláště její děti představuje varianta jejich (fakticky nuceného) vycestování do země původu těžko odůvodnitelný zásah do práva na respektování soukromého a rodinného života celé její rodiny, který nebude možné vnímat jinak než jako nepřiměřený. Celá rodina žalobkyně a zvláště pak její děti, které zde chodí do školy, jsou v ČR plnohodnotně adaptovány a realizují zde veškerý svůj život, nemohou být žádným způsobem nuceny k návratu do země původu. Děti se v ČR kulturně integrují a tento proces trvá z perspektivy doby jejich dospívání již zcela nezanedbatelnou dobu (toto je zvláště markantní v případě nezletilého syna žalobkyně i její mladší dcery), děti nemohou jiný domov než ČR. V ČR realizovala celá rodina žalobkyně rovněž ekonomickou stránku jejich života. I z těchto důvodů představuje ČR pro žalobkyni i její rodinu absolutní centrum veškerých jejich kulturních, sociálních a dokonce i ekonomických vazeb, které by důsledkem neudělení statusu mezinárodní ochrany byly významným a zcela nepřiměřeným způsobem zasaženy. Rodina žalobkyně nemůže riskovat vycestování jakéhokoli jednotlivce do země původu, neboť by tímto způsobem byly významným způsobem zasaženy rodinné vazby jednotlivých členů rodiny.
6. Důsledky plynoucí z neudělení některého ze statusů mezinárodní ochrany by byly přímo v rozporu jak s čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, tak i s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, neboť by uvedené rozhodnutí mělo mimořádně závažný dopad i na děti žalobkyně.
7. Podle ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu kritériem újmy je též vycestování cizince v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Zmiňované ustanovení zákona o azylu a specifikovaný důvod pro udělení doplňkové ochrany nejsou výsledkem unijní transpozice tzv. kvalifikační směrnice, nýbrž jsou zcela dobrovolným rozhodnutím českého zákonodárce poskytnout ochranu i případům, které na první pohled neodpovídají tomu, co konvenční mínění shledává za předmět řízení o mezinárodní ochrany. Pokud zákonodárce zakotvil uvedený důvod pro udělení doplňkové ochrany, nesmí praxe žalovaného zcela vyprázdnit smysl uvedeného ustanovení zákona o azylu. To platí i pro případ žalobkyně, která implicitně poukázala na obtížnou situaci, ve které se rodina a zvláště děti v současné chvíli nacházejí, kdy tyto sice „toliko chtějí žít v klidu“, postupem správního orgánu je jim v tom nicméně přinejmenším implicitně bráněno. Řádné zohlednění soukromých a rodinných vazeb jednotlivce by ostatně bylo povinností žalovaného bez ohledu na námitku žalobkyně, a to již z toho důvodu, že čl. 8 Úmluvy je přednostně i přímo aplikovatelným ustanovením mezinárodní smlouvy, kterou je ČR vázána.
8. V řízení o mezinárodní ochraně neleží (na rozdíl od povinnosti tvrzení) povinnost důkazní výlučně na konkrétním žadateli, nýbrž je tato rovnoměrně rozložena mezi správní orgán a žadatele o mezinárodní ochranu. Z hlediska případu žalobkyně proto nestačilo toliko identifikovat nový důvod pro udělení mezinárodní ochrany, nýbrž bylo jeho povinností zjistit skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, za účelem vydání rozhodnutí, které by obstálo z pohledu § 3 správního řádu – tedy například nařízením pohovoru, ve kterém by se žalovaný soustředil na otázku udělení mezinárodní ochrany z hlediska výše citovaného ustanovení zákona o azylu.
9. Žalobkyně má za to, že ochrana soukromého a rodinného života a dodržení závazků vyplývajících z čl. 8 Úmluvy jsou relevantními skutečnostmi z pohledu důvodů vedoucích k udělení mezinárodní ochrany (přinejmenším) ve formě doplňkové ochrany a že toto je skutečností, kterou žalovaný v kontextu nynější žádosti žalobkyně a jejich

děti nikterak nezhodnotil, byť k tomu paradoxně měl k dispozici řízení vedené bezmála půl roku, byť toto bylo ukončeno označením žádosti za nepřipustnou. Uvedený závěr aprobuje i judikatura Nejvyššího správního soudu, která v případě důvodu pro udělení doplňkové ochrany na základě § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu vyžaduje v kontextu možného porušení čl. 8 Úmluvy komplexní zhodnocení případu cizince.

10. Žalovaný tak nemohl ani naplnit judikatorní standard, který ve své rozhodovací praxi (např. rozsudek ze dne 25. 1. 2013, č. j. 5 Azs 7/2012-38) zmiňuje právě Nejvyšší správní soud: *„bylo namístě, aby žalovaný podrobně zkoumal, zda skutečně je v možnostech stěžovatelky a jejího manžela, aby společně se svým synem vycestovali do Vietnamu a aby zde, jak uvedl žalovaný, mohli realizovat svůj rodinný život [...] je třeba zohlednit nejen to, zda existují právní překážky takového kroku, nýbrž i to, zda tu jsou skutkové okolnosti, jež by mohly bránit vycestování rodiny stěžovatelky do Vietnamu, jako např. nedostatek finančních prostředků spojený s absencí sociálních a rodinných vazeb v zemi původu apod. [...] Vystává tedy otázka, zda je možnost vystěhování rodiny do Vietnamu vůbec únosná. Stěžovatelka v této souvislosti namítala, že by v daném případě nebylo přiměřené požadovat po manželovi, aby spolu se stěžovatelkou a svým synem vycestoval do Vietnamu. Ani touto otázkou se však žalovaný nezabýval. Zároveň bylo namístě zkoumat i potřeby nezletilého syna, a zabývat se také otázkou, zda je v současné době vhodné a možné s ohledem na jeho nízký věk a finanční situaci rodiny, aby spolu se stěžovatelkou vycestoval do Vietnamu. Pokud by naopak stěžovatelka byla nucena vycestovat z České republiky bez syna a manžela, nelze vyloučit ani to, že by zde syn mohl být ponechán po delší dobu bez péče matky, v čemž by mohl být spatřován nepřiměřený zásah do práva na rodinný život jak stěžovatelky, tak jejího syna. K uvedeným okolnostem ovšem stěžovatel při svém rozhodování vůbec nepřihlédl a takřka se jimi nezabýval. V části rozhodnutí zabývající se posouzením žádosti o mezinárodní ochranu z hlediska doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu některé z těchto skutečností sice zmínil, aniž by však uvedl, jakým způsobem a zda vůbec je zohlednil při svém rozhodování.“*
11. Ve vztahu k výše uvedenému lze uzavřít, že se žalovaný měl zabývat aktuální situací rodiny, přičemž tuto situaci měl vypořádat (přínejmenším) v kontextu zákonných důvodů pro udělení doplňkové ochrany. I kdyby jakákoliv zmínka o „humanitárních“ důvodech v rámci řízení o mezinárodní ochraně měla snad ze strany žalovaného být chápána doslovně, měl tím spíše žalovaný přikročit k posouzení možnosti udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu, kdy by relevantními okolnostmi byla právě situace nezletilých dětí žalobkyně, zejména jejich integrace.
12. Z odůvodnění rozhodnutí proto logicky nemůže ani být jakkoliv seznatelné vymezení neurčitěho právního pojmu „zvláštní zřetele hodný důvod“, který je žalovaný jako správní orgán povinen interpretovat při hodnocení, zda jsou v konkrétním případě dány důvody pro udělení humanitárního azylu. Žalobkyně si je vědoma faktu, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok, nicméně postup správních orgánů musí být v mezích stanovených zákonem.
13. Konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu uvádí, že *„teprve poté, kdy správní orgán tento neurčitý právní pojem vyloží, může jej konfrontovat se skutkovými zjištěními konkrétního případu [...]“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 As 13/2007-56). Z toho tedy vyplývá, že správní orgán je v prvé řadě povolán, aby provedl výklad neurčitěho právního pojmu, a následně poté přistoupil ke konfrontaci se zjištěným skutkovým stavem, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný tento

stanovený postup nerespektoval, když přistoupil k jakési subsumpci, aniž by však vůbec učinil výklad předmětného neurčitěho právního pojmu. „*Při interpretaci neurčitěho právního pojmu se správní orgán musí zabývat konkrétní skutkovou podstatou, jakož i ostatními okolnostmi případu, přičemž sám musí alespoň rámcově obsah a význam užitěho neurčitěho pojmu objasnit, a to z toho hlediska, zda posuzovanou věc lze do rámce vytvořeněho rozsahem neurčitěho pojmu zařadit*“ (rozsudek Nejvyššěho správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 5 Afs 151/2004-73, č. 701/2005 Sb. NSS).

14. Žalobkyně dále odkázala na rozsudek Nejvyššěho správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, z něhož se udává, že „*smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto, nehumánně azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných), u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými, či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícíím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.*“
15. Žalobkyně zdůraznila, že zde nejde toliko o to, že by rodiče chtěli pro své děti „lepší budoucnost“, žalobkyně se dovolává zejména ochrany vazeb, které jsou relevantní z pohledu jednotlivých ustanovení zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany.

III. Vyjádření žalovaněho

16. Žalovaný s žalobou nesouhlasil. Aktuální žádost žalobců o udělení mezinárodní ochrany je již druhou v pořadí. Dne 5. 9. 2018 podala žalobkyně a) jménem svým a jménem svých nezletilých dětí v ČR první žádost o udělení mezinárodní ochrany, o níž bylo vedeno správní řízení pod č. j. OAM-754/ZA-ZA11-2018. Správní orgán vydal následně dne 23. 8. 2019 rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany č. j. OAM-754/ZA-ZA11-HA10-2018, které nabylo právní moci dne 3. 9. 2019. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který svým rozsudkem ze dne 9. 6. 2021, č. j. 28 Az 18/2019-55, žalobu zamítl. Následně žalobkyně podala kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu, který svým usnesením ze dne 25. 11. 2021, č. j. 1 Azs 207/2021-71, odmítnul kasační stížnosti pro nepřijatelnost.
17. Správní orgán posoudil důvody současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobců a následně provedl srovnání s tvrzeními, která byla učiněna v rámci předchozího správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. Mimo jiné už tehdy správní orgán žalobcům vysvětlil, že pojem uprchlík se vztahuje na osobu, která se nachází mimo svou vlast a obává se represí ze strany státu z důvodu příslušnosti k určité společenské vrstvě, resp. sociální skupině, tedy že nejde o osobu, která prchá před matkou svého manžela kvůli neshodám, a to navíc za situace, kdy nevyužila žádný ze zákonných prostředků, které jí země původu k ochraně v takovém případě nabízí.
18. K námitce, že v rámci opakované žádosti o mezinárodní ochranu jde o novou skutečnost, když žalobci žádají nyní o humanitární azyl, resp. o azyl z humanitárních důvodů,

spočívajících především v integraci rodiny do českého prostředí, žalovaný sdělil, že pro posouzení, zda žalobci uvedli nové skutečnosti, je zcela nerozhodné, o jaký druh mezinárodní ochrany prve a nyní žalobci žádali, zásadní je, jaké sdělili důvody. O tom, pod jaký druh mezinárodní ochrany bude jejich azylový příběh, a zda vůbec, podřazen, pak rozhoduje správní orgán pouze v souladu se zákonem, nikoliv v souladu s přáním žalobců. Tuto námitku tedy žalovaný považuje za zcela irelevantní a zdůrazňuje, že i přesto se žalovaný v napadeném rozhodnutí s touto „žádostí“ předkládanou žalobci jako „nová skutečnost“ zabýval, a to především na straně 4 a 5 napadeného rozhodnutí.

19. K žalobnímu tvrzení stran integrace rodiny do českého prostředí žalovaný uvádí, že považuje tuto žalobní námitku za zcela účelovou. Žalobci podali již v roce 2018 první žádost o mezinárodní ochranu, která prošla i soudním přezkumem s negativním výsledkem. Pokud se za stavu, kdy věděli, že jim mezinárodní ochrana nebyla udělena, a poté i v průběhu opakované žádosti přesto cíleně integrovali do české společnosti, činili tak s plným vědomím nevyřešené pobytové otázky. Negativní rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany přitom samo o sobě nenutí rodinu vycestovat do země původu, jen je třeba si pobytové oprávnění upravit podle zákona, který na jejich důvody pobytu v ČR lépe dopadá, a sice podle zákona o pobytu cizinců. I tento důvod tak žalovaný považuje za irelevantní a k vědomé integraci za plného vědomí „nelegálnosti“ pobytu na území ČR tak nelze přihlížet.
20. I další žalobní námitky apelující na práva dětí a jejich „život v klidu“, či na ochranu soukromého a rodinného života nelze podřadit pod nové skutečnosti, které by snad nyní, v rámci opakované žádosti, měly zavdat pozitivní rozhodnutí správního orgánu.

IV. Obsah správního spisu

21. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
22. Dne 5. 9. 2018 podala žalobkyně a) jménem svým a svých nezletilých dětí v ČR první žádost o udělení mezinárodní ochrany, žádosti nebylo vyhověno rozhodnutím ze dne 3. 9. 2019. Žadatelka v průběhu správního řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany označila za důvod podání žádosti skutečnost, že měla neshody s nevlastní matkou manžela. Žadatelka se z její strany obávala o svůj život a životy svých nezletilých dětí. Návrat do vlasti odmítla z důvodů obecné obavy z únosů a zneužívání dětí v Indii a rovněž i z toho důvodu, že tam již nemá žádné příbuzné a nic ji k zemi původu neváže. Správní orgán ve svém prvním rozhodnutí konstatoval, že jmenovaná se svými nezletilými dětmi měla svou pobytovou situaci řešit jinou zákonnou cestou, nikoli prostřednictvím řízení o udělení mezinárodní ochrany. Pro účely legalizace pobytu na území ČR není možné zneužívat specifický institut mezinárodní ochrany formou azylu, který v ustanovení § 12 taxativně vyjmenovává důvody pro udělení azylu a snahu o legalizaci pobytu mezi ně rozhodně neřadí. Žadatelka neučinila žádné kroky vedoucí k nápravě patologického jednání nevlastní matky svého manžela vůči své osobě, rovněž nic nečinila v případě únosu své nezletilé dcery. Těmto okolnostem pouze nečinně přihlížela a následně raději vycestovala i s nezletilými dětmi z Indie.
23. Proti tomuto rozhodnutí jmenovaná podala žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který svým rozsudkem ze dne 9. 6. 2021, č. j. 28 Az 18/2019-55, žalobu zamítl. V žalobě žalobkyně a) mimo jiné namítla, že napadené rozhodnutí je v rozporu s

nejlepším zájmem jejích nezletilých dětí, a tedy v rozporu s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, ať již z důvodu příslušnosti k dané kastě nebo z ostatních důvodů, které ve své žádosti uvedla, je v nejlepším zájmu dětí vyrůstat v prostředí, kdy těmito problémy nebudou zatíženy. Konstantní judikatura Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) přitom dovozuje propojenost čl. 3 Úmluvy o právech dítěte a čl. 8 Úmluvy. S poukazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedla, že čl. 8 Úmluvy je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Přiměřenost zásahu rozhodnutí do soukromého rodinného života je z důvodu možného porušení čl. 8 Úmluvy a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte nutno zkoumat, i pokud zákon tuto povinnost výslovně nestanovuje. Nesoulad zamítavého rozhodnutí s nejlepším zájmem dítěte je dle žalobkyně a) důvodem pro udělení doplňkové ochrany dle zákona o azylu a může být i důvodem pro udělení humanitárního azylu. Žalovaný se nejlepším zájmem dětí nezabýval.

24. Krajský soud k problematice humanitárního azylu shrnul, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok, pokud žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace, zdravotního stavu a věku žalobců neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud považoval učiněný závěr za správný. Krajský soud dále uvedl, že žalobkyně a) v souvislosti s neudělením doplňkové ochrany namítala, že napadené rozhodnutí je v rozporu s nejlepším zájmem jejích nezletilých dětí, a tedy v rozporu s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, přičemž zdůraznila jeho propojenost s čl. 8 Úmluvy. Soud konstatoval, že mezinárodní závazky (zejm. článek 8 Úmluvy) neukládají státu všeobecnou povinnost respektovat volbu osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi; podmínky uplatnění takové povinnosti státu se přitom vykládají velmi přísně. Neudělení mezinárodní ochrany zpravidla neznamená natolik intenzivní zásah do rodinného a soukromého života, aby byl rozporný s mezinárodními závazky ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 2 Azs 38/2011-47, ze dne 17. 9. 2010, č. j. 2 Azs 14/2010-96, či ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65). O povinnosti státu respektovat volbu země společného pobytu osob lze uvažovat v naprosto výjimečných případech, například tehdy, má-li cizinec manželku, která je českou občankou, s níž se mu na území ČR narodila dcera, přičemž zdravotní stav manželky je závažný a neumožňuje jí starat se o dítě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 Azs 256/2014-27, či usnesení ze dne 14. 7. 2016, č. j. 2 Azs 138/2016-30). V případě žalobců však o takto výjimečnou nebo vypjatou životní situaci nejde. K zásahu do rodinného a soukromého života obvykle dochází až v případě správního vyhoštění, s nímž je spojena i doba znemožňující cizinci vstup na území ČR. Právě dlouhodobý zákaz pobytu totiž může v některých konkrétních případech dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života. Neudělení mezinárodní ochrany proto neznamená natolik intenzivní zásah do rodinného a soukromého života, aby bylo možné uvažovat o rozporu s čl. 8 Úmluvy. Pouze v případech výjimečných lze shledat, že i samotné vycestování cizince z území ČR by bylo nepřiměřeným zásahem do rodinných i osobních vazeb vytvořených na území ČR v mezidobí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71). Ani o takovou situaci však v daném případě nejde. Z obdobného důvodu krajský soud neshledal důvodnou ani námitku ohledně porušení Úmluvy o právech dítěte. Nezletilé děti žalobkyně a) byly posuzovány ve společném řízení spolu se svou matkou, od níž nebyly právně ani fakticky

odděleny, současně byla projednávána věc manžela žalobkyně a) a otce nezletilých dětí c) a d) a ani jemu nebyla mezinárodní ochrana udělena. Jak vyplývá ze shora uvedeného, neudělení mezinárodní ochrany všem rodinným příslušníkům není zásahem do jejich soukromého a rodinného života ani do práv nezletilých dětí ve smyslu obou zmíněných úmluv. Ze samotného návratu celé rodiny žalobců do země původu v případě neúspěchu žádosti o mezinárodní ochranu pak rovněž nelze na porušení práv vyplývajících z Úmluvy o právech dítěte usuzovat. Skutečnost, že v ČR žadatelé o mezinárodní ochranu nacházejí lepší podmínky pro život svůj a svých dětí, nemůže odůvodňovat kladné vyřízení žádosti. K této námitce krajský soud dále dodal, že žalovaný se otázkou společného života žalobkyně a), jejích dětí a jejího manžela zabýval na straně 14. Byť se nevyjádřil výslovně a přímo k zájmu nezletilých dětí, tj. žalobců b) až d), právě pro svou provázanost s právem na soukromý a rodinný život v daném případě lze dospět k závěru, že situaci žalobců z pohledu mezinárodních závazků ČR vyhodnotil dostatečně.

25. Následně žalobkyně a) podala kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu, který svým usnesením ze dne 25. 11. 2021, č. j. 1 Azs 207/2021-71, odmítl kasační stížnosti pro nepřijatelnost.
26. Dne 6. 1. 2022 podala žalobkyně jménem svým a nezletilých dětí druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 14. 1. 2022 poskytla žalobkyně a) údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR a konkrétně sdělila, že nejmladší dítě se narodilo v ČR. Její manžel je rovněž žadatelem o udělení mezinárodní ochrany. Žadatelka a její nezletilé děti hovoří gudžarátsky a hindsky. Nejstarší dcera hovoří česky. Z vlasti vycestovala letecky společně s manželem a dětmi dne 23. 12. 2017 z města Ahmadabad přes Bombaj do Prahy. Dne 25. 12. 2017 vycestovali vlakem z Prahy do Spolkové republiky Německo (dále jen Německo), kde podali žádost o udělení mezinárodní ochrany. Z Německa do ČR žadatelka přicestovala se svými dětmi dne 5. 9. 2018 na základě dublinského transferu. O mezinárodní ochranu v ČR jménem svým a svých nezletilých dětí žádá podruhé. Poprvé požádala v roce 2018, tehdy jim mezinárodní ochrana nebyla udělena. O mezinárodní ochranu v ČR aktuálně žádá z humanitárního důvodu, konkrétně kvůli svým dětem. Dvě starší děti zde chodí do školy a jsou tady zvyklé. Nejstarší dcera se odmítá vrátit do Indie. Starší dcera chodí do 6. třídy a ta mladší do 1. třídy. Žadatelka si přeje, aby se vzdělávaly v ČR. Nejmladší syn se narodil v ČR, nemá cestovní doklad a nemůže nikde cestovat. Ke svému zdravotnímu stavu uvedla, že je dobrý. Rovněž ke zdravotnímu stavu svých nezletilých dětí uvedla, že jsou zdravé.
27. Správní orgán při posouzení žádosti vycházel především z výpovědí a z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Indii. Konkrétně vycházel z rozhodnutí ve věci předchozí žádosti o mezinárodní ochranu č. j. OAM-754/ZA-ZA11-HA10-2018 ze dne 23. 8. 2019, informace Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), Údaje o zemi Indie 2021 ze dne 28. 6. 2022 a informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi Indie, ze dne 25. 6. 2022.
28. Po posouzení důvodů, uvedených pro podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR dne 6. 1. 2022, správní orgán v napadeném rozhodnutí konstatoval, že jmenovaná uvádí stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se do Indie opětovně vrátit, jako uváděla v průběhu správního řízení o její první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tj. legalizaci svého pobytu a pobytu svých nezletilých dětí na území ČR.

29. Žadatelka v aktuálním řízení žádá jménem svým a svých nezletilých dětí o udělení azylu z humanitárního důvodu, a to převážně kvůli svým dětem, které si již zvykly žít v ČR. Žadatelka si přeje, aby se její děti vzdělávaly tady v ČR. Její nejmladší syn se narodil v ČR, nemá cestovní doklad, a proto nemůže nikde vycestovat.
30. Správní orgán na podkladě uvedených zpráv hodnotil možnosti získat práci v Indii, možnosti získat ubytování, možnosti sociálního zabezpečení a úroveň zdravotní péče. Dále konstatoval, že v oblasti vzdělávání jsou v Indii ve většině velkých a malých měst státní i soukromé školy. Základní školy jsou dostupné ve většině vesnic. Může se stát, že za středoškolským vzděláním musí děti docházet do blízké vesnice či města. Většina velkých měst má univerzity. V Indii existuje 789 univerzit a více než 37 204 přidružených vyšších odborných škol. Dálkové vzdělávání je rovněž dostupné prostřednictvím 66 institucí fungujících na 60 univerzitách, a kromě toho je zde 11 otevřených univerzit poskytujících vzdělávání. Státní a státem podporované instituce poskytují vzdělávání za velmi nízké školné, zatímco vzdělávání na soukromých institucích je relativně velmi drahé. Studenti, kteří si nemohou z finančních důvodů dovolit platit školné, mohou mít nárok na studentské půjčky. Studentské půjčky jsou obecně bankami poskytovány za dotovanou úrokovou sazbu.
31. Správní orgán shrnul, že žadatelka neuvedla v průběhu předchozího správního řízení, že by před svým odjezdem z Indie trpěla jakoukoliv ekonomickou nouzí. Naopak sdělila, že se svou rodinou, tedy manželem a nezletilými dětmi, žila v pronajatém domě. Žadatelčin manžel před odjezdem z Indie byl výdělečně činnou osobou, pracoval jako automechanik a současně vlastnil obchod s autodoplňky. K žádosti žadatelky o udělení azylu z humanitárního důvodu správní orgán uvedl, že žadatelka je dospělou, plně právně způsobilou, práceschopnou a zdravou osobou a jistě bude moci sobě a své rodině zajistit potřebné životní podmínky v zemi svého původu. K námitce žadatelky, že si přeje, aby se její nezletilé děti vzdělávaly v ČR, správní orgán konstatoval, že z výše citované informace o zemi původu žadatelky lze dovodit, že rovněž i ve své vlasti budou mít její nezletilé děti možnost pokračovat ve svém vzdělávání. Správní orgán uzavřel, že v případě žadatelky a jejích nezletilých dětí správní orgán skutečnosti hodné zvláštního zřetele neshledal.
32. Správní orgán tedy shledal, že žadatelkou uvedené údajné nové skutečnosti se netýkají změny situace v zemi jejího původu, důvodů jejího odchodu z vlasti, ani jí prezentovaných problémů, které tam měla mít, ani důvodů, pro něž by měla mít jakékoliv obavy v případě svého návratu do země, tím méně pak svědčících o tom, že by žadatelka a její nezletilé děti mohly být vystaveny pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že jim hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. V Indii nedošlo od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost, tedy od srpna roku 2019, k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu ustanovení § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neboť by svědčila o tom, že by žadatelé mohli být vystaveni pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by jim hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu.
33. Správní orgán po výše popsaném posouzení přípustnosti opakované žádosti ve smyslu ustanovení § 11a odst. 1 zákona o azylu ji posoudil jako nepřipustnou.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

34. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
35. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.*
36. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které:*
a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
37. Dle § 25 písm. i) zákona o azylu *řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.*
38. Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře opakovaně zabýval podmínkami posuzování opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu. Pokud cizinec podá druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany, věcného projednání se jí dostane pouze za předpokladu, že v žádosti tvrdí nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly obsahem jeho předchozí žádosti, nemohl je tvrdit bez vlastního zavinění a zároveň jsou tyto skutečnosti relevantní pro udělení azylu či doplňkové ochrany (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, č. 2642/2012 Sb. NSS, rozsudek ze dne 26. 5. 2020, č. j. 1 Azs 114/2020-44, usnesení ze dne 9. 9. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019-55). Věcné projednání opakované žádosti je výjimkou, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, tedy princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, a ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008-57, nebo na ně navazující usnesení ze dne 5. 12. 2019, č. j. 7 Azs 306/2019-67).
39. Neshledá-li správní orgán okolnosti uvedené žadatelem za dostatečné a rozhodne o zastavení řízení pro nepřijatelnost opakované žádosti, stanovil Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2012-96, konkrétní podmínky, která musí odůvodnění správního rozhodnutí obsahovat: „*Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v*

plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“

40. Soud shledal, že žalovaný výše uvedené podmínky v napadeném rozhodnutí naplnil.
41. Žalobkyně a) ve své druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla, že o mezinárodní ochranu v ČR aktuálně žádá z humanitárního důvodu, konkrétně kvůli svým dětem. Dvě starší děti zde chodí do školy a jsou tady zvyklé. Nejstarší dcera se odmítá vrátit do Indie. Starší dcera chodí do 6. třídy a ta mladší do 1. třídy. Žadatelka si přeje, aby se vzdělávaly v ČR. Nejmladší syn se narodil v ČR, nemá cestovní doklad a nemůže nikde cestovat. Ke svému zdravotnímu stavu uvedla, že je dobrý. Rovněž ke zdravotnímu stavu svých nezletilých dětí uvedla, že jsou zdravé.
42. Žalovaný tyto důvody hodnotil ve světle možné relevance z hlediska udělení mezinárodní ochrany. Obstaral aktuální zprávy o zemi původu, na základě nich pak hodnotil tvrzené skutečnosti. Žalovaný hodnotil celkově životní podmínky v Indii, zaměřil se též na oblast vzdělávání, ze zpráv o zemi původu vyplývá, že vzdělání je v Indii dostupné (podrobně viz strana 5 napadeného rozhodnutí, proti těmto závěrům nebylo nic konkrétního namítáno).
43. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vysvětlil, proč uváděné důvody nemohou být relevantní z hlediska udělení humanitárního azylu. Správní orgán shrnul, že žadatelka neuvedla v průběhu předchozího správního řízení, že by před svým odjezdem z Indie trpěla jakoukoliv ekonomickou nouzí, sdělila, že s manželem a nezletilými dětmi žila v pronajatém domě, manžel pracoval jako automechanik a současně vlastnil obchod s autodoplňky. Žalobkyně a) je dospělou, plně právně způsobilou, praceschopnou a zdravou osobou, která může sobě a své rodině zajistit potřebné životní podmínky v zemi svého původu. Z informací o zemi původu je zřejmé, že nezletilé děti budou mít možnost pokračovat ve svém vzdělávání i ve vlasti. Je tak zjevné, z jakých důvodů žalovaný neshledal nově tvrzené důvody jako azylově relevantní.
44. Tyto úvahy lze zcela potvrdit. K otázce udělení humanitárního azylu se Nejvyšší správní soud vyjádřil v usnesení ze dne 21. 2. 2018, č. j. 1 Azs 329/2017-28, ve kterém uvedl, že: *„smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.“* K tomu rovněž viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55.
45. Právo na mezinárodní ochranu založené na mezinárodních úmluvách v sobě nezahrnuje právo osoby vybrat si zemi, kde se pokusí začít nový život odpovídající jejím představám, jelikož slouží výhradně k poskytnutí nezbytné ochrany cizím státem, je-li žadatel (popřípadě též jeho rodinný příslušník) ve vlastní zemi vystaven pronásledování ze zákonem vyjmenovaných důvodů, popřípadě existují-li jiné, zcela výjimečné okolnosti,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

za kterých by bylo „nehumánní“ azyl neudělit. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je „azyl (...) institutem zcela výjimečným, který neslouží jako náhrada institutů zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003-46), a tudíž snaha o legalizaci pobytu není azylově relevantním důvodem (srov. rozsudky ze dne 21. 8. 2003, č. j. 2 Azs 5/2003-46, publ. pod č. 18/2003 Sb. NSS, ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004-81, či usnesení ze dne 12. 7. 2016, č. j. 2 Azs 115/2016-26).

46. Nejvyšší správní soud pak v judikatuře dovodil i to, že snaha o legalizaci pobytu, byť je spojena se snahou o realizaci rodinného života, není zpravidla důvodem hodným zvláštního zřetele, který je pro udělení humanitárního azylu třeba (srov. k dané problematice např. rozhodnutí ze dne 19. 6. 2014, č. j. 4 Azs 88/2014-18, ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 Azs 194/2016-46, nebo ze dne 21. 3. 2018, č. j. 6 Azs 6/2018-33). Dále v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2017, č. j. 7 Azs 132/2017-24, soud neshledal důvod pro udělení humanitárního azylu v potřebě žadatele dokončit vysokoškolské studium.
47. Situaci žadatelů se z hlediska udělení humanitárního azylu podrobně zabýval správní orgán v předchozím řízení, jeho závěry obstály v přezkumu krajským soudem i Nejvyšším správním soudem, přitom byly náležitě a podrobně posuzovány též zájmy nezletilých dětí. Soud připomíná, že v napadeném rozhodnutí bylo úkolem žalovaného nikoli posoudit opětovně žádost žalobců dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, ale posoudit, zda jsou v žádosti tvrzeny nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly obsahem předchozí žádosti, které žadatel nemohl tvrdit bez vlastního zavinění, a zároveň jsou skutečnostmi relevantními pro udělení azylu či doplňkové ochrany.
48. Lze přisvědčit žalobkyni, že obecně lze okolnosti týkající se rodinného a soukromého života hodnotit výjimečně jako důvod pro udělení doplňkové ochrany. V projednávané věci soud shledává podstatným, že žalobkyně žádnou vážnou újmu netvrdila, v opakované žádosti nebyly tvrzeny žádné skutečnosti, pro které by vycestování rodiny do vlasti mělo být problematické z hlediska soukromého a rodinného života, vyjma integrace rodiny v ČR, nebyly tvrzeny žádné jiné změny oproti situaci posuzované v řízení o první žádosti.
49. Nejvyšší správní soud však dlouhodobě vychází z premisy, že rodinné poměry žadatele o mezinárodní ochranu mohou být důvodem pro udělení některého z pobytových oprávnění podle zákona o pobytu cizinců, mimo zcela výjimečné případy však nepostačují pro udělení doplňkové ochrany (viz rozsudek ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007-69). Rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany naopak zpravidla nemůže být samo o sobě v rozporu se základním právem cizince na respektování jeho soukromého a rodinného života, i když by realizace takového práva předpokládala jeho pobyt na území ČR (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2009, č. j. 2 Azs 66/2008-52, či ze dne 29. 3. 2018, č. j. 2 Azs 21/2018-59). Doplňková ochrana podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu je pak vyhrazena pouze pro zcela mimořádné případy, kdy by samotné vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71, ze dne 21. 3. 2018, č. j. 6 Azs 6/2018-33, ze dne 26. 3. 2020, č. j. 6 Azs 258/2019-31, č. 4030/2020 Sb. NSS, ze dne 21. 10. 2020, č. j. 6 Azs 184/2020-48, či ze dne 8. 6. 2011, č. j. 2 Azs 8/2011-55, a usnesení ze dne 30. 8. 2016, č. j. 4 Azs 142/2016-41, ze dne 18. 5. 2017, č. j. 9 Azs 13/2017-32, či ze dne 8. 11. 2018, č. j. 5 Azs 201/2017-37, ze dne 19. 2. 2020, č. j. 9 Azs 354/2019-40). Stran

hrozícího porušení práva na soukromý a rodinný život Nejvyšší správní soud takový závěr výjimečně učinil v případě cizince, jehož manželka i malá dcera (obě české občanky) byly prakticky odkázány na jeho péči (rozsudek ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 Azs 256/2014-27).

50. Situace v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2013, č. j. 5 Azs 7/2012-28, odkazovaném žalobkyní a) byla také zcela odlišná. Soud konstatoval, že pokud není přestěhování rodiny do země původu právně či fakticky možné, je správní orgán dále povinen se zabývat i tím, zda má žadatelka možnost získat jiné oprávnění k pobytu na území ČR, než je mezinárodní ochrana, a zda by i případné krátkodobé odloučení stěžovatelky od jejího nezletilého dítěte, pokud by bylo spojeno s vyřízením oprávnění k pobytu, nebylo, vzhledem k věku dítěte a dalším okolnostem, nepřiměřeným zásahem do jejího rodinného a soukromého života.
51. Pokud žalobci při jednání dále poukazovali na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2021, č. j. 5 Azs 162/2020-47, a ze dne 9. 9. 2020, č. j. 5 Azs 307/020-36, oba případy se týkaly meritorního posouzení žádosti, nehodnotily podmínky pro posouzení opakované žádosti jako nepřipustné. Také skutkový stav byl odlišný, v prvním případě hrozilo odloučení nezletilé od její babičky, občanky ČR, se kterou sdílela společnou domácnost, zároveň absentovaly zprávy o zemi původu k možnostem vzdělávání nezletilé v zemi původu. V druhém případě šlo o meritorní posouzení první žádosti o udělení mezinárodní ochrany za situace, kdy se rodina žadatelů na území nacházela více jak dvacet let, a to na základě pobytového oprávnění.
52. V projednávaném případě rozdělení rodiny nehrozí, žalobkyně a) i její děti jsou ve stejné situaci, stejně jako otec dětí a manžel žalobkyně a), rodině nehrozí ani krátkodobé odloučení. Dále je zcela zřejmé, že žalobkyní popsany stav výjimečnosti požadované judikaturou rozhodně nedosahuje (školní docházka starší dětí do 1. a 6. třídy, děti jsou zde zvyklé, nejstarší dcera se odmítá vrátit do Indie, přání žadatelky, aby se děti vzdělávaly v ČR, nejmladší syn nemá cestovní doklad a nemůže cestovat).
53. Samotné setrvání na území žadateli o udělení mezinárodní ochrany po dobu probíhajícího správního řízení a po dobu následného řízení o žalobě proti rozhodnutí správními soudy, nemůže zpravidla založit důvody pro nové meritorní projednání jejich opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, podané krátce po ukončení soudního přezkumu.
54. Obdobnou situaci posuzoval Nejvyšší správní soud v případě projednávaném pod sp. zn. 2 Azs 165/2017, kdy neshledal důvod pro udělení mezinárodní ochrany (ať už humanitárního azylu či doplňkové ochrany) u žadatelů v situaci, kdy se žadatelům narodily na území ČR dvě děti, které zde vykonávaly povinnou školní docházku, vytvořily si zde přátelství a sociální vazby, ve vlasti žádné zázemí žadatelé s dětmi neměli (usnesení ze dne 1. 9. 2017, č. j. 2 Azs 165/2017-37). Nejvyšší správní soud dále v této věci konstatoval, že pokud si žadatelé chtějí legalizovat svůj pobyt v ČR, jejich snaha tak učinit na základě opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu je zjevně předurčena být neúspěšná. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu totiž není snaha o legalizaci pobytu azylově relevantním důvodem. Soud uzavřel, že stěžovatelům však nic nebránilo, aby využili pobytových titulů podle zákona o pobytu cizinců.
55. Pro úplnost soud dodává, že relevantní novou skutečností nemůže být ani skutečnost, že nejmladší syn dosud nedisponuje cestovním dokladem, když po ukončení řízení o

udělení mezinárodní ochrany lze požádat na Velvyslanectví Indické republiky v Praze o vydání cestovního dokladu k vycestování.

56. Konečně soud neshledal důvod pro žalobci navrhované přerušení řízení do vyřešení věci postoupené rozšířenému senátu usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2022, č. j. 7 Azs 186/2022-19, kdy podstatou otázky je, zda se ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu má vykládat restriktivně či extenzivně, kdy na tomto je závislý i rozsah zjišťovaných skutečností žalovaným. V projednávaném případě je podstatné posouzení naplnění podmínek pro posouzení opakované žádosti jako nepřipustné, závěry soudu by byly stejné i při přijetí extenzivního výkladu citovaného ustanovení.
57. V projednávaném případě tak soud shledal posouzení žalovaného správným, byly splněny podmínky pro posouzení žádosti jako nepřipustné podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a pro zastavení řízení podle § 25 písm. i) téhož zákona. Soud ze všech shora uvedených důvodů žalobu neshledal důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
58. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci ve věci neměli úspěch, proto jim náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 17. srpna 2023

JUDr. Lenka Loudová v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.